

Потомак сам славних предака

Ево ме у топлом кутку свога дома, лежим у меканој белој постељи. Око мене се чује говор тишине и мира. Све створено за пријатан сан, али у мојој души ври туга, усковитлао се немир изазван сазнањем да нам је део отаџбине отргнут, да нам је прадедовина распарчана. Питам се зар је могуће да Газиместан више није срце Србије, да туђин гази по гробовима наших славних јунака који су с песмом на уснама јурили у смрт да би живела Србија.

Са усана ми клизи молитва за мир и спокој душа славих предака. Поносна сам што сам њихов потомак, али се стидим своје немоћи и слабости, стидим се што живим у овом времену у којем сви мисле само на себе, на сопствене интересе, на проклети новац, на удобност и уживање. Стидим се овог данашњег српског рода који заборавља на гробове, на крв наших праотаца којом залише сваки педаљ ове земље.

Како бих волела да имам моћ да се вратим у прошлост, па да на Косову пољу нађем јунака из чије сам вековне лозе и ја изникла, да пронађем Лазаревог барјактара Орловића Павла и да му кажем да у мени тече његова крв, да га питам за савет како да сачувам оно што је одвајкада било српско, оно за шта се и он борио.

Из молитве и снеог магновења прену ме благи лепет анђеоских крила и нежан глас: „Хајде! Желела си да видиш славне витезове, храбре јунаке, да видиш поприште где су своје животе жртвовали... Испунићу ти жељу.“ И, гле, у трену се нађох на брежуљку одакле пуца поглед на бојно поље. Слика ми се урезује у мисли.

На небу мало крваво Сунце. Око њега шетају крвави облаци. Испод облака, злослутничким криком реметећи посмртну тишину, лете гавранови крвавих кљунова. На пространом пољу вечитим сном заспали јунаци из чијих срца извире још врела крв и слива се у црвене потоке који вијугају низ Косово. И све што оком такнем, и све што мирисом осетим, све је крв и смрт. Понеки болни вапај подсети да је ту некада постојао живот.

Коракком нежним корача по мртвој пољани привиђење или вила. Нит је вила, нити привиђење, већ Косовка Девојка. Низ плећа јој вијоре праменови густе црне косе. У рукама носи два кондира златна. У души залеђену наду: да ли ће у мору смрти наћи кап живота? У нежним белим рукама мушка снага преврће по крви јунаке. Последњи залогај, последњи гутљај и последњи уздах носи са собом. Крваво црвенило ушло јој у очи, у мисли, у душу.

Српски барјак још увек вијори. Не пушта га Орловићу Павле, кнежев барјактар. Дао је десницу своју, дао је ногу, ребра и цигерицу, али барјак није дао. Умива га Косовка Девојка, причешћује и храни, чекајући одговор на своја безнадежна питања: Где да тражи Топлицу Милана, Косанчић Ивана и војводу Милоша!? Одговор тражи, а кроз причу бежи од њега. Бежи у прошлост, бежи у живот. Бежи са поља смрти ка цркви Самодрежи, ка лепоти и снази. Причом она бежи из болне посмртне тишине у жагор царевој војске, у топле речи тројице јунака.

Од истине побећи не може. Око види смрт, ухо чује вапај Србије. До јунака које тражи не може стићи јер где они падоше, крвава река поље преплавила. Над њима смрт раширила крила.

Ноћ црвенило претвара у црно. Црно срце прелепе Српкиње завијено црним болом. У црно завијено поље од болног крика Косовке Девојке одзвања. Црни дани Србији се пишу.

У мени узаврео пркосни ген изгинулих јунака, мојих предака, па крикних јаче од Косовке Девојке. Анђео ми крилом заклони очи и слика бојног поља нестаде из мог водокруга.

Из сна се дижем као из мртвих. Хладан зној облива ми лице. У ноћној мрклини чујем речи Милоша Обилића: „Србија није шака пиринча да је позоба свака врана која на њу падне!“

У мени буја пркос. Имам жељу да се обратим свом уснулом народу, али и целом човечанству речима: Народе мој, куда си кренуо? Зар не чујеш како тужно одјекују звона са српских светиња? Зар не чујеш вапај са Косова поља? Зар не чујеш како под туђинском ногом пуцају и јече кости наших славних предака? Протерују нам народ са вековних огњишта, руше цркве! Зашто то раде? Једноставно, да се истина не би знала, а истину нам је Немања завештао рекавши да „и гробови наших предака чине народ. Ако ти нико жив не може казати докле допире твоја земља, потражи кости и гробове предака и мртви ће ти казати истину.“

Народе мој! Где је нестала она храброст, устанички дух и пркос које су нам преци у наслеђе оставили?

Комадају нас са свих страна, парчају, односе богатство, остављају пустош. Од нас стварају робове, а ми спавамо. Пробуди се, народе мој, и покажи да у теби тече и ври крв славних предака. Сачувајмо ову земљу, јер она је мајка наша. Сетите се Немањиних речи: **„Узмите зато своју земљу и не испуштајте је никад из својих руку, јер сте само са њом народ. Без те груде сте само скитнице међу народима.“**

Народе мој, немој заборавити сузе што су мајке српске пролиле и крв којом су јунаци обележили наше границе! Немој грех правити и исмевати историју своју! Бори се за дедовину, јер ако је ми сад изгубимо, шта ће онима после нас остати? Не дозволимо да над Србијом завијори црни барјак! Будимо поносни потомци наших славних предака!